Sự thăng thiên của Chúa Giê-xu Christ

Khi tiên tri Ê-li được cất lên trời, người kế nhiệm ông là Ê-li-sê ước ao được gấp đôi quyền năng của Ê-li. Điều kiện để nhận được điều ấy thật đáng chú ý: Chỉ khi Ê-li-sê thấy Ê-li được cất lên trời, thì ông mới nhận được phần ấy. Vì thế Ê-li-sê rất tập trung để không bỏ lỡ khoảnh khắc được cất lên ấy. Ông đã không bỏ lỡ, và ông trở thành nhân chứng của một quang cảnh đầy ấn tượng (2 Các Vua 2:9-14).

Ngày nay, việc không bỏ lỡ sự thăng thiên của Chúa cũng có thể quan trọng y như vậy. Dĩ nhiên, việc ấy đã xảy ra từ lâu và không thể bỏ lỡ nữa. Nhưng ý nghĩa của sự thăng thiên của Chúa Giê-xu hiếm khi được làm nổi bật. Sự thăng thiên có vị trí quan trọng của nó trong lịch sử cứu rỗi, cũng như sự đóng đinh và sự sống lại.

Được cất lên trong sự vinh hiển

Sự mầu nhiệm của sự tin kính, là nền tảng của đức tin, được mở ra cho chúng ta trong con người của Đấng Christ, bao gồm điều này: NGÀI đã được cất lên trong sự vinh hiển.

> *Mọi người đều công nhận sự mầu nhiệm của sự tin kính là lớn lắm: Đức Chúa Trời đã được tỏ ra trong xác thịt, được xưng công chính trong Thánh Linh, được thiên sứ trông thấy, được giảng ra giữa các dân tộc, được thế gian tin cậy, được cất lên trong sự vinh hiển. 1 Ti-mô-thê 3:16*

Không chỉ vì sự vinh hiển là nơi Ngài thăng lên. Toàn bộ cuộc tiến vào trời được bao phủ trong sự vinh hiển. Đám mây vinh hiển của Đức Chúa Trời đã tiếp lấy Ngài và hộ tống Ngài khi Ngài tiến vào trời.

Ngài đã được cất lên, trong đám mây:

> *Ngài phán bấy nhiêu lời rồi, thì được cất lên trong lúc họ đang nhìn xem, và có một đám mây tiếp Ngài khuất khỏi mắt họ. Công Vụ Các Sứ Đồ 1:9*

Tôi tin rằng sự thăng thiên này của Chúa không kém phần ấn tượng so với sự cất lên của Ê-li. Đó là Con của Cha, Đấng đã hoàn thành sứ mạng của mình bằng cả mạng sống, giờ đây bước vào trời, đi lên để được đăng quang, để được Đức Chúa Cha chào đón. Với sự thăng thiên của Ngài, sự lên ngôi của Ngài bắt đầu. Giê-xu, người Na-xa-rét bị khinh dể, ngay sau đó được lập làm Chúa và Đấng Christ. Bây giờ Ngài ngồi trên ngai của Cha. Một người, là Con Đức Chúa Trời, là người đầu tiên bước vào trời, vào phòng ngai của Đức Chúa Trời, và được tiếp đón, được chào mừng với mọi sự tôn trọng, sự hân hoan và sự ngưỡng mộ mà một người cha có thể dành cho con mình. Trời là nhân chứng của quang cảnh có một không hai này: Chúa Giê-xu trở về vương quốc trên trời, nơi Ngài đã từ đó mà đến (Giăng 3:13; 6:62). Người Con trở về nhà, và Ngài nói:

> *Con đã tôn vinh Cha trên đất; Con đã làm xong công việc Cha giao cho Con làm. Và bây giờ, thưa Cha, xin Cha làm vinh hiển Con nơi chính mình Cha, bằng sự vinh hiển mà Con vốn có nơi Cha trước khi có thế gian. Giăng 17:4-5*

Trước đó chúng ta đã nghe Ngài phán:

> *Khi hắn đã ra rồi, Chúa Giê-xu phán: Bây giờ Con Người được vinh hiển, và Đức Chúa Trời được vinh hiển nơi Con Người. Nếu Đức Chúa Trời được vinh hiển nơi Con Người, thì Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho Con Người vinh hiển nơi chính mình Ngài, và Ngài sẽ sớm làm cho Con Người vinh hiển. Giăng 13:31-32*

Sự thăng thiên, xảy ra 10 ngày trước Lễ Ngũ Tuần và 40 ngày sau sự sống lại của Ngài, gắn liền với sự tôn vinh Ngài. Chúng ta có thể hình dung niềm vui của thiên đàng khi Chúa chúng ta, là Đấng đi trước của chúng ta, được tiếp đón trên trời.

Chiến thắng và khải hoàn

Sự thăng thiên là bằng chứng về sự khải hoàn của Ngài. Trận chiến đã xong, cuộc chiến đã thắng. Và trời muốn Ngài trở về:

> *Vậy Chúa, sau khi đã phán với họ, thì được cất lên trời và ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. Mác 16:19*
>
> *là Đấng đã lên trời, đang ở bên hữu Đức Chúa Trời, và các thiên sứ, các quyền thế và các thế lực đều phục dưới Ngài. 1 Phi-e-rơ 3:22*
>
> *Đấng đã xuống chính là Đấng đã lên trên hết các từng trời, để làm cho đầy dẫy mọi sự. Ê-phê-sô 4:10*

Nếu sự sống lại của Ngài đã là bằng chứng của một sự cứu chuộc đã hoàn tất, thì việc Ngài nhận chỗ danh dự cao nhất trong vũ trụ đã đóng ấn dứt khoát rằng Đấng Christ của Đức Chúa Trời đã làm trọn, phải, đã vượt quá mọi đòi hỏi của Đức Chúa Trời. Ngài đã tự nguyện đi xuống, sống như chúng ta, chịu cái chết của kẻ có tội thay cho người khác, đi xuống những nơi thấp của đất.

Lời Chúa nhiều lần nói về sự đi xuống và sự đi lên của Ngài. Chính khoảng cách vô tận ấy, sự hạ mình không giới hạn ấy, là điều cần thiết để làm trọn ý định của Đức Chúa Trời. Và sự tôn cao Ngài sau đó cũng không giới hạn như vậy, cao và cao cả đến mức chưa một người nào có thể đạt tới. Và thật ngoạn mục: vì Ngài đã hạ mình như thế, Ngài mở cửa trời cho chúng ta. Ngài không chỉ dọn đường, mà ngay bây giờ chúng ta đã được đặt vào đó cùng với Ngài, trong Ngài.

Vinh dự của chỗ Ngài trên ngai chỉ có thể đo lường được khi người ta cảm nhận được sự hạ mình sâu thẳm của Ngài.

Để Ngài làm cho đầy dẫy mọi sự! Như thể ở mọi góc trời đều có thể đọc thấy danh Ngài, mọi sự đều mang dấu ấn của Ngài và đầy dẫy Ngài!

> *Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-ên hãy biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã lập Giê-xu này, mà các người đã đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng Christ. Công Vụ Các Sứ Đồ 2:36*

Lời này cũng làm rõ chiều kích của sự thăng thiên và sự tôn vinh Ngài trong lịch sử cứu rỗi. Tầm vóc sự tôn vinh Ngài có hệ quả cho cả thế giới. Nhà Y-sơ-ra-ên mất độc quyền về sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời; cả thế giới có thể biết Đấng Christ là Chúa, là Đấng được xức dầu của Đức Chúa Trời.

Sự cứu chuộc đã hoàn tất!

Dĩ nhiên, sự cứu chuộc đã được Đức Chúa Trời đóng ấn ngay trong sự sống lại. Nhưng ở đây, trên nền của những của lễ và những công việc phục vụ không bao giờ dứt của giao ước cũ, sự có một không hai và giá trị đời đời của sự hiến dâng và của huyết Ngài được liên kết trực tiếp với việc Ngài vào nơi thánh trên trời.

> *cũng không phải với {hay: bởi} huyết của dê đực và bò con, nhưng với {hay: bởi} chính huyết mình, Ngài đã vào nơi thánh một lần đủ cả, sau khi đã tìm được sự cứu chuộc đời đời. Hê-bơ-rơ 9:12*

Trên đồi Gô-gô-tha, Ngài đã đổ huyết mình, tức là mạng sống mình, và theo nghĩa thuộc linh đã vào nơi chí thánh với huyết mình. Nhưng câu Kinh Thánh này nói rằng Ngài đã vào một lần duy nhất, và không trở ra như thầy tế lễ thượng phẩm, và rằng Ngài đã ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. “Công việc phục vụ” của sự cứu chuộc đã hoàn tất, Đấng Christ ngồi trên ngai.

Ngài là cội rễ, là Đấng tạo nên sự cứu rỗi đời đời. Ai có thể đưa ra lời tuyên bố ngoạn mục như thế, ai có thể nói rằng mình đã hoàn thành một việc như vậy?

> *và sau khi đã được làm nên trọn vẹn, Ngài trở nên cội rễ của sự cứu rỗi đời đời cho mọi người vâng lời Ngài, được Đức Chúa Trời chào đón {hay: xưng gọi} là thầy tế lễ thượng phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc. Hê-bơ-rơ 5:9*

Chỉ có Đấng mà Đức Chúa Trời chào đón và tiếp rước vào nơi thánh của Ngài, để ngồi trên ngai của Ngài, chỗ cao nhất đang có. Một sự chào đón biết bao! Người Con trở về sau 33 năm! Và Ngài nhận tước hiệu danh dự “Thầy tế lễ thượng phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc”!

Lời Cha chào đón Ngài bao gồm lời này: Hãy ngồi bên hữu Ta, cho đến khi Ta đặt kẻ thù của Con làm bệ chân Con! Thi Thiên 110:1

Một sự cứu chuộc đời đời và không thể bị lay chuyển có hoàn tất được không, nếu Ngài đã không được Đức Chúa Trời tiếp rước theo cách ấy?

Đại diện trên trời - cứu rỗi trên đất!

Ngài đã trải qua các từng trời. Đó là sự thăng thiên của Ngài, điều kiện tiên quyết cho chức vụ thầy tế lễ thượng phẩm của Ngài. Ngài đã thăng lên trong một cuộc diễu hành khải hoàn, được mọi thiên sứ trông thấy.

> *Vậy, vì chúng ta có một thầy tế lễ thượng phẩm lớn đã trải qua các từng trời, là Chúa Giê-xu, Con Đức Chúa Trời, thì chúng ta hãy giữ vững lời tuyên xưng; vì chúng ta không có một thầy tế lễ thượng phẩm không thể cảm thông sự yếu đuối của chúng ta, nhưng có một thầy tế lễ đã bị thử thách trong mọi việc cũng như chúng ta, chỉ không phạm tội. Vậy chúng ta hãy dạn dĩ đến gần ngai ân điển, để nhận được sự thương xót và tìm được ân điển giúp đỡ chúng ta đúng lúc. Hê-bơ-rơ 4:14-16*

Ngài không chỉ đứng nhìn như chúng ta thường làm, không, Ngài cầu nguyện và nài xin Đức Chúa Trời cho chúng ta, để chúng ta không bỏ cuộc trên con đường hẹp dẫn đến sự vinh hiển.

> *Bởi đó Ngài có thể cứu toàn vẹn những người nhờ Ngài mà đến gần Đức Chúa Trời, vì Ngài hằng sống để can thiệp cho họ. {hay: để đại diện cho họ, để cầu thay cho họ} Hê-bơ-rơ 7:25*

Thánh Linh của Đức Chúa Trời: nước sống, Đấng Yên Ủi và quyền phép từ trên cao

Điều kiện để Thánh Linh của Đức Chúa Trời được sai xuống đất vào Lễ Ngũ Tuần là một Đấng Christ đã thăng lên trời và đã được tôn vinh!

> *Ai tin Ta thì sông nước sống sẽ chảy ra từ trong lòng mình, như Kinh Thánh đã chép. Ngài phán điều đó về Thánh Linh mà những ai tin Ngài sẽ nhận lấy; vì lúc ấy Thánh Linh chưa có, bởi Chúa Giê-xu chưa được vinh hiển. Giăng 7:38-39*

Thánh Linh của Đức Chúa Trời phải làm chứng về một Đấng Christ đã được tôn vinh, làm cho sự vinh hiển này sống động đối với chúng ta trên con đường đến đích – con đường mà nhìn bề ngoài chẳng để lộ, cũng chẳng cho đoán được chút nào về sự vinh hiển ấy của Đấng Christ, là sự vinh hiển Ngài sẽ chia sẻ với chúng ta và ngay bây giờ đã thuộc về chúng ta. Theo nghĩa này, chúng ta cũng có thể nói về quyền phép từ trên cao, là tinh túy và kết quả của sự vinh hiển ở trên cao.

Thật vậy, đó là sự mầu nhiệm của chúng ta: Chúa chúng ta giờ đây là Chúa của sự vinh hiển, và chúng ta đang trên đường đi vào chính sự vinh hiển ấy. Ngài muốn cho chúng ta thấy sự vinh hiển của Ngài, là sự vinh hiển Cha đã ban cho Ngài vì công việc Ngài đã hoàn tất.

Vào Lễ Ngũ Tuần, Thánh Linh này đã đến và trở thành quyền phép từ trên cao cho các môn đồ. Nhưng ai cũng biết rằng chính nhờ Thánh Linh, ngày ấy đã trở thành giờ khai sinh của Hội Thánh của Đức Chúa Trời:

> *Vậy sau khi Ngài đã được tôn lên bởi tay hữu Đức Chúa Trời, và đã nhận từ nơi Cha lời hứa về Đức Thánh Linh, Ngài đã đổ ra điều mà các ngươi đang thấy và nghe. Vì Đa-vít chẳng hề lên trời; nhưng chính ông có nói: "Chúa phán cùng Chúa tôi: Hãy ngồi bên hữu Ta, cho đến khi Ta đặt kẻ thù của Con làm bệ chân Con". {Thi Thiên 110:1} Công Vụ Các Sứ Đồ 2:33-35*

Trong ngày ấy, mọi môn đồ đều được thấm nhuần trong một Thánh Linh và được nối kết với Đầu ở trên trời. Đầu và thân là hình ảnh và thực tại của sự gắn bó mật thiết và không thể tách rời giữa Đấng Christ và Hội Thánh. Và Đầu phải là một Đấng Christ đã được tôn vinh, không kém hơn Đấng làm cho đầy dẫy mọi sự trong mọi sự. Không phải một Đấng Christ đã sống lại trước khi thăng thiên, khi Ngài còn ở trên đất, nhưng là Đấng mà tương lai thuộc về Ngài, Đấng muốn chia sẻ sự vinh hiển này với Hội Thánh mãi mãi. Ngài sẽ không ở đâu nữa mà không có Hội Thánh ở đó, vì Đầu và thân không thể tách rời.

Việc Chúa Giê-xu sẽ rời các môn đồ hẳn khiến họ buồn rầu. Nhưng người Thầy làm cho họ hiểu rõ, và cho cả chúng ta qua toàn bộ Tân Ước, rằng việc Ngài trở về là quan trọng và hoàn toàn cần thiết biết bao. Thánh Linh của Đức Chúa Trời sẽ bước vào khoảng trống ấy, để đầy họ và ngự trong họ. Ngài sẽ trở lại, trong Thánh Linh này, là Đấng cũng được gọi là Thánh Linh của Đấng Christ.

> *Nhưng bây giờ Ta đi đến cùng Đấng đã sai Ta, và không ai trong các con hỏi Ta: Thầy đi đâu? Nhưng vì Ta đã nói những điều này với các con, nên lòng các con đầy dẫy sự buồn rầu. Dầu vậy, Ta nói thật với các con: Ta đi là ích lợi cho các con; vì nếu Ta không đi, Đấng Yên Ủi sẽ không đến cùng các con; nhưng nếu Ta đi, Ta sẽ sai Ngài đến với các con. Giăng 16:5-7*

NGÀI chuẩn bị cho chúng ta đến!

Sự thăng thiên cũng liên quan trực tiếp đến niềm hy vọng của chúng ta. Ngài phải đi để sửa soạn cho chúng ta một chỗ ở tại nơi Ngài vẫn luôn ở với Cha. Ngài đích thân lo cho nơi ấy, để làm cho nó vừa vặn với chúng ta. Điều đó có nghĩa là gì nhỉ? Ngài muốn điều tốt đẹp cho chúng ta biết bao, chúng ta không hề biết điều gì đang chờ đợi mình!

> *Trong nhà Cha Ta có nhiều chỗ ở; nếu không phải vậy, Ta đã nói với các con rồi; vì Ta đi để sắm sẵn cho các con một chỗ. Và khi Ta đi và sắm sẵn cho các con một chỗ rồi, Ta sẽ trở lại và đem các con đi với Ta, để Ta ở đâu thì các con cũng ở đó. Giăng 14:2-3*
>
> *Các con đã nghe Ta nói với các con: Ta đi, và Ta sẽ trở lại cùng các con. Nếu các con yêu mến Ta, thì các con sẽ vui mừng vì Ta đi đến cùng Cha, vì Cha [Ta] lớn hơn Ta. Giăng 14:28*

Ở đây Đấng Cứu Thế cho chúng ta nhìn thấu lòng Ngài. Ngài muốn về nhà! Ngài không ở nhà trong thế gian. Ngài là một khách lạ, một đầy tớ tập trung vào sứ mạng của mình. Nhưng Ngài muốn nhà của Ngài cũng trở thành nhà của chúng ta.

Vậy nên chúng ta sẽ không ở nhà trên đất, mà ở với Ngài. Là những người trước kia thuộc về đất, có lẽ chúng ta sẽ chẳng nhớ tiếc gì nhiều, dù đôi khi những ý nghĩ như thế muốn len lỏi vào lòng chúng ta.

Chúa Giê-xu là Đấng đi trước của chúng ta, đã đi trước, và bây giờ Ngài ở trong nơi thánh, là nơi chỉ về cùng một chỗ như nhà của Cha, dĩ nhiên dưới một khía cạnh khác.

> *là điều chúng ta có như cái neo của linh hồn, chắc chắn và vững vàng, thấu vào phía trong bức màn, là nơi Chúa Giê-xu đã vào như Đấng đi trước vì chúng ta, Ngài đã trở nên thầy tế lễ thượng phẩm đời đời theo ban Mên-chi-xê-đéc. Hê-bơ-rơ 6:19-20*

Một Đấng đi trước có những người theo sau, và đó là chúng ta. Ngài là Đấng khởi đầu và hoàn tất đức tin. Chúng ta sẽ theo Ngài trên cùng một con đường mà Ngài đã đi qua các từng trời. Ngài cũng sẽ đích thân lo việc "đón" chúng ta, cũng như việc sắp đặt chỗ ở.

NGÀI để lại một sứ mạng!

> *Và Ngài phán cùng họ: Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi loài thọ tạo. Mác 16:15*

Sẽ là một thiếu sót nếu không trích dẫn những lời này của người Thầy trong những giây phút Ngài từ biệt các môn đồ. Sứ mạng thật rõ ràng. Đó là Tin Lành về sự vinh hiển của Đức Chúa Trời trên gương mặt của Đấng Christ (2 Cô-rinh-tô 4:6). Đó là sứ điệp về sự cứu rỗi đời đời, mà vì nó Đấng Christ đã chết, đã sống lại và đã thăng lên trời. Và chỗ của Ngài trên ngai Đức Chúa Trời ban cho chúng ta thẩm quyền để đi. Đó đâu phải là sứ điệp của một kẻ thất bại đã kết thúc trên thập tự giá. Đó là sứ điệp của Đấng Chiến Thắng, Đấng sẽ trở lại, Đấng đang sống!

NGÀI sẽ trở lại!

> *Hỡi người Ga-li-lê, sao các ngươi đứng ngóng lên trời? Giê-xu này, Đấng đã được cất lên trời khỏi giữa các ngươi, cũng sẽ trở lại y như cách các ngươi đã thấy Ngài lên trời. Công Vụ Các Sứ Đồ 1:11*

Ngài sẽ đứng trên núi Ô-li-ve:

> *Trong ngày đó, chân Ngài sẽ đứng trên núi Ô-li-ve, là núi đối diện Giê-ru-sa-lem về phía đông; và núi Ô-li-ve sẽ bị xé ra ở giữa, về phía đông và phía tây, thành một thung lũng rất lớn; một nửa núi sẽ dời về phía bắc, và nửa kia về phía nam. Xa-cha-ri 14:4*

Bây giờ Ngài ngồi trên ngai của Cha. Khi ấy, khi Ngài đến, Ngài sẽ cai trị trên ngai của chính Ngài, dưới chân ngai ấy mọi kẻ thù của Ngài sẽ nằm phục (Khải Huyền 3:21).

Sự vinh hiển mà Ngài đã có ngay bây giờ sẽ bừng ra như mặt trời!

Chắc chắn đã có ngày Ngài thăng thiên thế nào, thì cũng chắc chắn sẽ có ngày Ngài trở lại thể ấy! Tất cả những điều này chúng ta sẽ được chứng kiến tận mắt. Ha-lê-lu-gia!